

»Det er godt at takke HERREN, lovsynge dit navn, du højeste« (Salme 92,2).

Vor Herres, Jesu Kristi opstandelse

Jesu opstandelse fra de døde er ikke beskrevet i Den hellige Skrift. Den opstandelse er heller ikke beskrevet. Ingen af hans disciple kendte ham uden videre efter hans opstandelse. Til det sidste var der nogle, der tvivlede på, om han overhovedet var opstanden (Matt. 28,17). Han vandrede sammen med de to disciple, der var på vej til Emmaus, men de kendte ham heller ikke (Luk. 24).

Det var ganske anderledes med Lazarus. Ham havde Herren opvakt fra de døde, og han kendte de alle igen.

Opvækkelsen af Lazarus var Jesu vældigste under, men hans egen opstandelse fra de døde var noget andet og mere end selv det vældigste under, vi kan forestille os.

Lazarus blev opvakt fra de døde til et forlænget jordeliv, men Jesus blev ikke opvakt dertil. Han opstod i et opstandelseslegeme. Det er, som nævnt, ikke beskrevet, men pludselig stod han midt iblandt sine disciple – og pludselig blev han usynlig for dem (Luk. 24,31).

Hans opstandelseslegeme

Det er i modsætning til vore legemer uafhængigt af tid og af sted. I dette legeme var han i stand til at fare op igennem himlene og tage sæde ved Majestætens højre hånd i det høje (Hebr. 1,3)! Tænk, her er tale om en legemlig Himmelfart!

Hans opstandelseslegeme er et herlighedslegeme med en herlighed, der overgår al forstand og kun kan beskrives billedligt for os som i Johs. Åbenb. 1,13-17.

Når han kommer igen i dette herlige legeme, er det med kraft og megen herlighed! Alle hans fjender bliver lagt som en fodskammel for hans fødder, menigheden bliver herliggjort, Israel bliver født på ny. Hvert knæ bøjer sig for Ham, hver tunge bekender, at Han er Herren!

Jesu Kristi opstandelse fra de døde betyder, at nyskabelsen af alt er begyndt. Himlene vil forgå med et brag, elementerne kommer i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk brændes op (2. Peter 3,10). Den gamle tilværelse, bundet af tid og sted, forgår. I stedet kommer nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor med en tilværelse *ubundet* af tid og sted. Tiden er en del af den gamle skabning. Begge dele forgår og »erstattes« af en tilværelse, svarende til Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Med den begyndte de sidste tider for den gamle skabning.

Ved påsketid læser man mange mærkværdige ord i »kristelige« aviser og tids-

skrifter, som vil undgå den bogstavelige tro på Jesu legemlige opstandelse. Det mest almindelige er en vag udtalelse om »livets sejr over døden.« Livet har imidlertid ikke sejret over døden; det har kun eet bestemt menneske, Jesus af Nazaret. Han sagde: »Jeg er opstandelsen og livet« – bemærk rækkefølgen: (1) opstandelsen, (2) livet!

Opstandelsen

Jesu opstandelse fra de døde var ikke blot hans sejr over døden, men hans tilintetgørelse af den. Hans opstandelseslegeme er uforkrænkeligt, ældes og svækkes ikke. Det er ikke underlagt tiden, men er evigt.

Og evigheden er ikke en uendelig lang tid, men en tilværelsesform, hvor tiden er ophørt. Disciplene var det ene øjeblik så forfærdede over at se den opstandne Jesus, at de ikke kunne tro, det næste øjeblik så glade, at de heller ikke kunne tro.

Al magt i Himmelen og på jorden er givet Ham, og Han, den Almægtige Herre og Frelser er med os alle dage indtil tidsalderens (æonens) fuldendelse (Matt. 28,20).

Livet

Et liv, der er underlagt døden, er ikke *livet*. Kun det liv, der er uforkrænkeligt og evigt, er livet – livet, som Gud vil det – livet, som Jesus er – livet, som han skænker enhver, der tror på Ham.

En større gave kan ikke gives noget syndigt menneske – men husk, hvad det kostede Herren at vinde det evige liv i hele dets fylde af uforkrænkelighed og herlighed til os!

Hans opstandelse forudsætter hans død på et kors, og at han var lydig indtil døden på dette kors. Ingen formår at sætte sig ind i, hvad han led for vor skyld. Men hans første ord fra korset, hvorpå han hang udspilet, var: »Fader, forlad dem; de ved ikke, hvad de gør!« Han bar deres hån og spot uden at foragte dem. Han kunne stige ned af korset, som de opfordrede ham til, hvis han var Guds søn, men han gjorde det ikke, thi han elskede dem og ville frelse dem.

Han døde og blev begravet og opstod den tredje dag tidligt om morgenen. Det er een og samme altbesejrende frelsesgerning, fuldbyrdet een gang for alle for ethvert menneske. Hans opstandelse er Faderens retfærdiggørelse af ham. Den retfærdighed skænker han enhver, der påkalder hans navn. Den er fuldkommen – den er evig – den er uovervindelig – den

har besejret alt, selv døden og ham, der har dødens magt, djævelen.

Idet han skænker os sin retfærdighed, tager han, den retfærdige (1. Johs. 2,1), *bolig i os ved sin Ånd!* Da bor Han, der er Opstandelsen og Livet i os! Hans herlighed og uforkrænkelighed er vor!

Religiøs eller en ny skabning?

Napoleons svigefulde, men højt begavede udenrigsminister Tayllerand sagde engang til en filosof, der efter revolutionen præsenterede ham for en ny livsopfattelse: »Gå først hen og lad Dem korsfæste og opstå derpå den tredje dag – så kan De komme med Deres livsanskuelse til mig!«

Der er mange livsanskuelser, og der er mange religioner – vi har fået muhammedanismen tæt ind på livet – men Tayllerands svar gælder dem alle.

De er nedefra. Alle hører de tiden til, ingen af dem åbenbarer, hvem Den levende Gud og Skaber er. I sin tale på Areopagus i Athen fremhæver apostelen Paulus, hvad der »karakteriserer« Den levende Frelser og Herre i modsætning til enhver religion.

Det *første* er, at Han bor ikke i templer, gjort med hænder.

Det *andet* er, at Han tjenes ikke af menneskehænder, som om Han trængte til noget (se Ap. G. 17,24-25).

Hvor bor Gud?

Alle religionerne vil stedfæste Gud. Det gælder også kristendommen, når den reduceres til en religion. Der bygges templer af hinduer og buddhister, moskeer af muslimer og »kirker« af sten, hvor Gud siges at bo.

Hver søndag lyder følgende bøn i folkekirkerne: »Vi er kommet ind i dette, dit hus...« Det er en usand bøn. Og dog tror mange, at det forholder sig således. Hvis de blot tænkte sig en lille smule om, ville de spørge: »Bor Han også her alle de dage, huset ikke anvendes til noget?«

Allerede kong Salomon vidste, at Gud ikke boede i det tempel i Jerusalem, som han havde ladet opføre: »Men kan Gud da virkelig bo på jorden? Nej, visselig, Himlene, ja Himlenes Himle kan ikke rumme Dig, langt mindre dette hus, som jeg har bygget« (1. Kong. 8,27).

På profeten Jeremias' tid, da Det nordlige rige, Israel, var gået til grunde og befolkningen bortført til Assyrien, og da Judas' rige gennemlevede sine sidste dage under Nebukadnezars belejring af Jerusa-

lem, stolede folket på, at det aldrig ville lykkes en hedensk konge at indtage Jerusalem, hvor templet, som Salomon havde bygget ca. 400 år før, stod – om end i reduceret pragt.

Men profeten trådte frem med guddommeligt mod og sagde disse i folkets øren utålelige ord: »Stol ikke på den *løgnetale*: Her er HERRENS tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel!« Han gentager de falske profeters og præsters »forkyndelse« af, at her var i hvert fald HERRENS tempel – de har måske slået i bordet og sagt det tre gange for at slå det fast, at skønt situationen så faretruende ud, var der ingen virkelig fare, HERRENS tempel var Guds garanti derfor!

Dette falske glædesbudskab ville folket naturligvis lytte til og stole på, men Jeremias fortsatte: »Se, I stoler på *løgnetale*, som intet gavner. Stjæle, slå ihjel, hore, sværge falsk, tænde offerild for Ba'al, holde eder til fremmede guder, som I ikke kender til – og så kommer I og står for mit åsyn i dette hus, som mit navn nævnes over, og siger: 'Vi er frelst...'« (kap. 7,1-15).

Hvor bor Gud da, når intet tempel, gjort med menneskehænder, er hans bolig? Svaret giver profeten Esajas os: »Thi så siger den højt ophøjede, hvis navn er *Hellig*: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste og i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live« (57,15).

Da vor Herre Jesus Kristus vandrede

omkring henede, var han Guds tempel (Johs. 2,18-22). Det har vi næppe svært ved at forstå. Nu bor Han, den opstandne og herliggjorte ved sin Ånd i enhver, som er blevet født på ny. Derfor kan Paulus sige: »Ved I ikke, at jeres legeme er et *tempel for Helligånden*, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme« (1. Kor. 6,19-20). De har åbenbart haft svært ved at forstå det. Den nye fødsel er så gennemgribende en nåde fra Gud, at den ganske overvælder os:

Vore synder er borte. Gud vil aldrig drage dem frem.

Gud opvakte sin Søn fra de døde og retfærdiggjorde dermed hele hans liv og værk. Den retfærdighed tilregnes os i al dens fuldkommenhed, uovervindelig og evige sandhed.

Og den opstandne, herliggjorte Frelser tager ved sin Ånd bolig i os som sine brødre og medarbejdere. *Vi små er hans tempel!*

Han trænger ikke til noget

Det er det andet, der »karakteriserer« Ham. Det giver hvile for vor sjæl. Vi skal altså ikke finde på noget, der kan hjælpe Ham.

Det har vi imidlertid glemt. I min tid har man villet hjælpe Herren med at blive mere »effektiv«, så Han opnår større resultater. U.S.A. er storleverandør af nye og mere effektive metoder. Jeg har ikke

tal på dem, men de er mange.

Hvor effektiv var vor Herre Jesus? Da han hang død på korset, lignede han nederlaget i dets uoprettelige skikkelse.

Hvordan så det ud efter hans opstandelse fra de døde? Han åbenbarede sig ikke triumferende for sine fjender og hindrede ikke ypperstepræsterne i at udsprede den løgn, at hans disciple havde røvet hans afsjælede legeme, og når han åbenbarede sig for sine disciple, havde de svært ved at kende ham og tro ham. Men da Helligånden pinsedag kom over dem, modtog de kraft til at være hans vidner. Et vidne er ikke kaldet til at finde på noget, men »kun« til at *følge* Ham. Deri – deri alene består vidnets tjeneste. Det havde Jesus sagt til dem allerede, medens han endnu vandrede henede: »Vil nogen tjene mig, da skal han *følge mig*« (Johs. 12,26). At følge ham er som et hvedekorn at blive lagt i jorden og dø, for at det kan bære megen frugt. Sådan var, er og forbliver den guddommelige »effektivitet«.

Unge kan ikke tjene Ham på nogen anden måde, ældre heller ikke; end ikke en apostel kan tjene Ham uden at følge ham. Det hørte Peter som noget af det sidste (Johs. 21,22)

Den opstandne og herliggjorte Herre og Frelser bor ikke i templer, bygget af mennesker, og trænger ikke til vore gode ideer. Dertil er han i sin opstandelseshellighed alt for stor, alt for viis, alt for mægtig.

Fred

Man spørger ofte efter en begravelse, hvor meget afdøde efterlod sig. Vor Herre Jesus sagde den sidste aften før sin korsfæstelse, hvad han ville efterlade dem: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer...« (Johs. 14,27). Ingen anden har sagt noget tilsvarende, thi der er ingen anden, der har kunnet sige det. Adskillige har efterladt sig en millionformue, men hvad er den mod Jesu fred?

Når vi betragter ham nærmere, finder vi ham aldrig uden freden. Han skulle udrette mere end nogen anden, men er aldrig fortravlet. Ofte stod han tidligt op om morgenen og gik ud til et øde sted for at bede – resten af dagen var han optaget med at hjælpe de utallige, der søgte ham i deres nød – men trods al denne travlhed, forløber han sig aldrig, bliver heller ikke irriteret, men forbliver i samfundet med sin himmelske Fader og har derfor altid fred. Også når han befandt sig i en kritisk situation. Han blev ikke febrilsk, da der var samlet 5.000 mænd med kvinder og

børn, og de kun havde et par brød og nogle fisk. Nervøsiteten kendte han ikke til. Da der opstod et voldsomt uvejr over Genesaret sø, og båden fyldtes med vand, sov han fredfyldt og tryk og kaldte disciplene for lidet-troende.

Kun een gang blev han grebet af frygt og gru. Det var kort efter hans ord om, hvad han efterlod sig – det var i Getsemane. Den kamp, han der udkæmpede, kan intet menneske sætte sig ind i. Hans sved blev til blod. Han skulle ikke blot udføre en gerning, der krævede al hans kraft, han skulle ofres som skyldig i al verdens synd. Havde han ikke sejret i denne kamp, var vi forblevet i fredløsheden.

I al evighed vil vi takke ham for hans sejr, hvorved han sikrede os freden i dens fulde kraft.

Da han havde rejst sig sejrrig efter kampen i Getsemane, går han fredfyldt den ufattelige lidelse i møde. Han forbitres ikke, thi freden sejrer over al uretfærdigheden og grusomheden imod ham.

Freden er så stærk, at han ikke gribes af foragt for ypperstepræsterne og de andre, der stod ved hans kors og spottede ham, men beder sin Fader om at forlade dem, thi de ved ikke, hvad de gjorde.

Hans fred er stærk som Guds kærlighed. Den søger ikke sit eget, men forbliver i samfundet med Faderen og med hans søn.

Det første, Jesus sagde til sine disciple efter sin opstandelse, var: »Fred være med eder!« Og idet han sagde det, viste han dem både sine hænder og sin side, og sagde atter til dem: »Fred være med eder« (Johs. 20,19-21). Han efterlod sig intet af materiel værdi, men det, som er uendeligt rigere, og som det kostede ham døden i dets sted.

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer.« Han understreger, at arven er en gave, altså ikke noget, nogen har krav på (som tvangsarvinger har). Det er en gave, som ingen af dem eller nogen af os har gjort sig fortjent til. Det er nåde over

nåde.

Freden er ikke idyl

»Fred efterlader jeg jer, *min* fred giver jeg jer...« men hans eget liv var jo en eneste lang livsfare. De hadede ham – de udstødte ham af synagogen – de forsøgte at styrte ham ud over klippen – til sidst piskede de ham, spyttede på ham, spottede ham og korsfæstede ham – alt uden at forstyrre hans fred.

Den fred, han efterlader sig og giver dem, er altså ikke det samme som en fredelig tilværelse i al fredsommelighed. Det udtrykker han således »...jeg giver jer ikke, som verden giver.«

Jesus siger ikke: »Jeg giver jer ikke, *hvad* verden giver«, men »*som* verden giver«. En af de skønneste gaver i livet er et lykkeligt og harmonisk familieliv. Det giver Herren gerne, men ikke, som verden giver det.

Verden giver det som topmålet af alt godt. Den giver det på tilsvarende måde, som satan tilbød Herren alle denne verdens riger og deres herlighed, blot han vilde falde ned et øjeblik og tilbede ham. Den lykkelige familie tilbyder naturligvis ikke satan bevidst, men derved, at den sætter familielykken på førstepladsen, hvorunder alt andet må underordne sig.

Det er denne fare, Herren Jesus afslører med sine »opsigtsvækkende« ord i Matt. 10,34: »I må ikke mene, at jeg er kommen for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommen for at bringe fred, men sværd. Thi jeg er kommen for at volde splid imellem en mand og hans fader, mellem en datter og hendes moder og mellem en svigerdatter og hendes svigermoder.«

Herren taler ikke disse ord til en familie med børn, der endnu bor hjemme. En sådan lykkelig familie er Herren ikke kommen for at volde splid i. Her gælder Efes. 6,1-4.

Det er »en *mand* og hans fader«, altså

en voksen søn, der er flyttet hjemmefra og formentlig har giftet sig (»en svigerdatter og hendes svigermoder«), Herren er kommen for at volde splid imellem. En voksen søn, der er flyttet hjemmefra, har i modsætning til en hjemmeboende søn et personligt ansvar for sit forhold til Gud den Almægtige. Han kan ikke dyrke den familiære lykke som i gamle dage, da han boede hjemme hos Far og Mor.

Han må følge Herren som det ubetinget første og afgørende i livet. Det volder splid, thi hans forældre synes, at nu har de mistet ham.

Den splid kender de fleste af Guds børn til. Herren bringer ikke fred, men »*sværd*«. Det fik Maria, hans moder, at kende. Og mange mødre har kendt til det, om end i mindre grad. Ak, hvad kunne hendes søn være blevet, om blot han ikke havde valgt at følge Herren! Da Hudson Taylor afsejlede til Kina i sine unge år, sank hans moder om på kajen – hun regnede med aldrig mere at se ham.

»Den, der elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd« (vers 37). Her er ikke tale om at opgive kærligheden til sine nærmeste, men om at prioritere ret. Det er smertefuldt at volde sine forældre sorg, fordi man vælger at følge Herren, derfor lyder det fra Herrens mund: »...og den, som ikke *tager sit kors op* og følger mig, er mig ikke værd.«

Herrens ord samler sig om enten at kendes ved ham i det konkrete, eller at fornægte ham (Matt. 10,33). Det betyder enten at fornægte ham og bjærge sit liv og dermed miste det, eller miste det, fordi man kendes ved Herren, og dermed bjærge det (vers 39).

Evangelium?

Det lyder som lovisk tale, men det er en del af glædesbudskabet. Den, som har

øren at høre med, fatter, at Herren med sine ord, der er skarpere end noget tveægget sværd, og som er dommer over hjerterets tanker og meninger (Hebr. 4,12), værner det guddommelige glædesbudskab mod at blive en glæde for det kødelige menneske. Evangeliet sikrer ikke en borgerlig solid tilværelse, men det evige liv i dets uovervindelig.

Evangeliet er Guds kraft. Det sætter os fri af menneskefrygt, så vi ikke fornægter ham. Det fylder os med en dybere kærlighed til vore kære, fordi den sande kærlighed til dem ikke er på bekostning af, hvad Herren vil. Sine »alvorlige« og »strenge« ord fuldbyrdede han selv. Da sværdet gennemtrængte hans Moders hjerte (se Matt. 12,47-50 og Johs. 19,25), gennemtrængte det også hans og fyldte det med en usigelig kærlighed, så han fra sit kors gav hende hendes søn (se Johs. 19,26-27).

Den farisæiske hjertekulde i bogstavens korrekthed var fjært fra ham; han elskede til det yderste og gav derfor sit liv hen i en skamløs død til frelse for hende og for os alle.

De gudløse har ingen fred (Esaj. 48,22), men Jesus har vundet fred til os, først og fremmest fred med Gud, den hellige, hellige, hellige. Han har retfærdiggjort os og vundet håbet om Guds herlighed til os, et håb, der ikke en dag gør os til skamme.

Det gør så godt at vedkende sig Jesus. Det forøger freden følelsesmæssigt. Men at være bange for mennesker og undlade at vedkende sig ham, opleves altid som et tab.

Jeg er din, o Jesus,
jeg er din, ene din,
købt til din at være,
helt og holdent din!